

# DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Naš Dom  
G. Zver Joško, knjižničar Črenšovci

Urednik: **Prêkmurske evang. šinjorije reditelj**  
Vodâvnik: **FLISAR JANOŠ, Murska Sobota.**  
Rokopisi se morajo v Puconce pošilati.  
Ček računa št. 13,586; imê „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,  
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.  
Naprejplačilo  
gorivzeme vsâki evang. dühovnik i vučitel.

## Na Kristušovo vnêbo zastoplenié.

Ap. Dj. 1, 6-11.

Lüdjé si gnesdên ne mislijo na nebésa. Têlo i düša njim je preveč k grüdi zemelskoj prikapčena. Delajo, mantrâjo, znôjijo se, da si naj kak največ zemlê, zemelski dárov i kak najbôgše mêsta, slüžbe sprâvijo eti na zemli. Tak malo jih je, ki se trdijo mesto spraviti sebi tüdi v nebêsaj.

Vnogo lüdi se spozâbi z toga, ka človek ne živê na vöke na zemli i ka ednôk tam na smrtnoj posteli se raztrgajo vsa vezala, štera so ga k etoj zemli prikapčile; ka de ednôk vse tü mogo nihâti, ka je vküper spravo i v kom se je tak preveč vüpo, veselio v svojem življenji. V boji življenja i smrti vsaki človek previdi, ka zemelsko bogástvo, čêst, oblâst, dika, vse to so premenlîve, ničvrêdne stvari, štere düša nemre sebov nesti, nego z etekráj groba more nihâti. Ali je vrêdno za tákše kinče zdrâvje têla, mér i zveličanje düše potrošiti?

Ali ne čütiš, človek, ki si rob zemlé, da te zemla nemre vözadovoliti, za blâženoga včiniti, či ti vglîh tádâ vso bogástvo, vso oblâst i čêst na etom svêti? Ki jê bêli krüh, belêšega želê; ki má milionsko bogástvo, srcé njemi hrepenê za miliârde; ki má oblâst nad ednim národom, rad bi ládo nad več národov i či bi ládo z pol svêtom, cêli svêt bi zelo. Človeka zemla nigdâr ne nasiti. Hištorija nam guči od

toga. Samo prečtimo ednoga velikâša, Napoleona živlênje i ogvüšamo se od toga. (Z fiškálišovoga sinâ je postano francuški casar. Ali ščeo je zapovedâvati cêloj Eurropi. Dokeč so se vsi drügi národje nê zbrâli i zmâgali nad njim.)

Človek, ki je v zemelskom bogat, zmožen i hêrešen, nema že na zemli méra i právoga blâženstva, ár vedno ga mantrâ miseo, ka so drügi ešče bogatêši, zmôžnêši i vékšo čêst májo. Ali ste nê vidli bogatâša, ki se ne vüpa najesti? Ne vüpa svojoj držini malo bôgšega gvanta küpiti (či bi njemi tüdi zišlo), ár de té falilo z njegovi jezerk? Kak je tô, da srmaškêši lüdjé vnogokrât ráj i vékše dâre dâjo na cerkev i na drüga sprâvišča, kak pa bogâtci? Niti navolnomi kôdiši ne vüpajo dati. Zâto so tákši, ár mislijo, ka do navöke živeli. Spozâbijo se, ka do ednôk tüdi oni pozváni, naj račun dâjo od svojega šafarstva tomi pravičnomi sodci, Gospodnomi Bôgi.

I té pravičen Sodec je nede pito: Kakše bogástvo ste spravili vküper? Kakšo čêst i oblâst ste meli na zemli? Nego pito de: Kelko skuz ste zbrisali doli tem plakajočim? Kelko lübézni ste skázali vö bližnjim vašim? Kelko pomôči ste dáli tem v nevôli bodôčim? Kelko smilenosti, dobrotivnosti i vörvanja je v vašem srcê? Pokâžite, prečtite mi, kelko nebeski, vöki-vöčni kinčov ste si spravili?

Kak dájo te račun nevörvane, prázne düše, štere so se samo za tô zemelsko

brigale? Težko bode računđavanje i žalosna za njé sodba.

Znam, ka „moderni“ nevŕvani lŭdjé na tŕ prāvijo: Nega nê nebés, nê pekla, nega drŭgoga svêta, samo eta zemla i zemelsko živilenje jeste.

Preveč lŕši i malovrêden trŕšt je tŕ, ár že po gŕloj človŕčoj modriji je tákši trŕšt norost.

Ár či nemremo tŕ posvedočiti, (kak pa 2 krat dvá je štiri) ka jeste eden drŭgi svêt, rávno tak tŭdi tŕ nê, ka ga nega. Vŕvanje je edno i vŕvanje je drŭgo. Ali štero vŕvanje je bole čedno? Tŕ, štero veli: Nega nŕvoga živilenja na drŭgom svêti, nega računđavanja od živilenja? Kama bi prišo svêt, či bi vsi lŭdjé tak gučali? Zvirina bi postanoli i ešče bole bi mantrali, grizli edendrŭgoga, kak zdá. I na zádne, kapa či itak jeste računđavanje? Što more posvedočiti, ka nê?!

Jeli ka je tŕ vŕvanje čednêše i pametnêše: Jestejo nebésa i računđavanje, záto žívimo v méri, lŭbéznosti, v poštenosti, v bogábojznosti. Či mo vsi lŭdjé tak živeli, te že eti na zemli nebésa bodejo i nê tákši pekeo, kak je gnesdén.

Či jeste računđavanje, nemamo se bojati, či pobožno žívimo i či nega računđavanja (kak nevŕvani prāvijo), te se vam tŭdi nikaj nezgodí, či smo pobožno živeli. Té vŕvajŕči so vedno ogvŭšani, ka se nemajo bojati, ali je etak, ali je ovak. Té nevŕvane pa vedno stráši pitanje (ešče nájbole na smrtnoj posteli): Kapa či itak jeste računđavanje? Pekeo i nebésa?

Blŕden i nê čeden človek je, ki v nesigurnosti i stráhi želê živetí.

Pameten človek záto tŭdi prŕti nébi glêda, nê samo na zemlŕ. Drŭga stvorjenja so tak stvorjena, da prŕti zemli májo obrnjena poglêd. Nás je Gospodin Bŕg tak stvŕro, ka nam oči z edrákov lehkŕčov glêdajo na zemlŕ i na nébo. Ki šče ednáki bidti z živázni, naj glêda samo vedno na zemlo. Ki pa na Boži kêp stvorjeni človek šče biti, tisti se pa naj ne spozábi z nébe, odkod prihájamo i kam bomo ednŕk odhájali na Gospodnov zvajoči glás, či mo ščeli, ali nê.

Blájženi so, šterim pŕt Jezuš pokáže!

JUVENTUS.

## Endna vrêla mati.

Ednŕk je bila edna mála deklička, ki je rada med odraščenimi bila, či so si oni med se bom zgučavali. Med ednim zgovárjanjem erče eden gospŕd: „Ah ja, vse je márno!“

„Mama, ka je tŕ márno?“ píta sledi to dête mater svojo. „Tŕ, ka vse preminê,“ njej razlága mati. Deklička si záča globoko premišlávati. Na tŕ ide vu kŭhnjo, z prstom se vsega dotekne, ka je samo doségnoti mogla i na tihoma erče: „pêč, ti preminêš, piskri, vi preminête, mekla, ti tŭdi preminêš“ i tak na dale po celo j hiši, dokeč je vu dvorišče ne prišla i te na hišo pokáže „tŭdi ti preminêš“. Odtêc ide na vrt z drevjom i korinami i na zádne sploh žalostna

## Stároga rektora či.

Pripovêst. — Flisár Jánoš.

(Nadaljavanje.)

Ali, kak vidim, k-gosp. senátori fájni gostjé hodijo v-nočešnjem vrêmeni . . . zagvŭšno krasni gostjé . . .

— Tŕ so nê gostjé blií, nego držina, zdá sem je odposlao na tanje.

— Tak?! Od šteroga vrêmena mao drŭžo gosp. senátor rácko držino?

— Marš! poberi se k-tvojemi dŕmi, ne-klantivaj ponoči, že te navčim i račun boš mogao dati od nočešnjega klantivanja. K-coj je zalopno vráta i tam je povrgao na cestí mladénca.

Mladénec se je z pesnicov protio Bobolovoj hiži i odhájao je.

. . . Na drŭgi dên gori stanovši, je oproso Anniko od roditelov, ali te stári rektor je niti

čŭti nê šteo od toga. Eden diák, edna ničes se podpêra za moje čeri rokŕ, šteta bogatoga prosnika má? Či se i néba poderé, mené more bŕgati, ali pa odídti od hiže moje.

— Orgazdi, razbojniki dŕnok nedáte čeri?!

— Si si premislo, ka si pravo? Ár ti jezik znájo odrezati, tákšega imenitoga človeka ogrižavati . . .

— Znŕva ponávlam, ka je te stári Bobola urgazda, razbojnikov podpŕnik i komunistov priátel. Lénárda poglêd se je z Vinciva poglêdom srêčao, tak da bi vse namesti niháti namêno.

— No nepozábi si té rêči, — že bomo vidili, jell je tvoj jezik i pamet namesti?

Li hitro je raznešeni glás po celo j vési, ka je rektorova Annika v-noči odskočila od dŕma k zaprêtomi Žŕter Vincivi i tam spála v klonji (v-temnici) do gojdne. Likí od kákše škodlive kŭge, tak so si zgovárjali, šepetali od njé. Tanáči je naznanjeno, ekleziê glavé so vkŭp selé,

pride nazáj k materi i jo píta : „Mama, mama, jeli lŰdjé tŰdi preminéjo?“

„TŰdi lŰdjé preminéjo,“ odgovori mati, „samo BŰg ne preminé i či mi boža deca postánemo, té mi tŰdi ne preminémo!“ „Oh mama,“ skuzi se ta mála, „pomori meni, naj jas tŰdi bože dete postánem!“

Eta mála deklíčka je mati postánola Pastor Otto Funckeja, ki sam piše od onoga blagoslova, šteroga je on od té materé vŰivao, ki kak sin ednoga zdravnika, je betežasti bio, da je do dvanájset lét starosti niti vu šŰlo nê mogo hoditi i tak je preveč na njŰ bio prisiljeni.

Funcke erčé od svoje materé, ka ona, edna od dvanájsetero decé siromaškoga farara, se je nê mogla dosta znánja navčiti, ali njéno srcé z Zveličitela znánjom puno bilŰ i je vedno znála tŰ právo činiti. Či je mislila, ka je edna ali drŰga stvár Boža vola, té je nê bilŰ več teškŰče za njŰ. Samo se je smehala, či njé je štŰ právo, ka je tŰ nêmogŰče. „Je BŰgi kaj nemogŰče?“ Z tēmi rečmi je odvrnŰla vsa izgovárjanja lŰdi. BŰg je bio za njŰ edna obilna vretina nebeske radosti. Tak je doživéla Božo navzŰčnost gde kŰli je bila ali šla. Tá Boža navzŰčnost je bila vretina njéne stálne dobre volé. Ár je žívlēnje vu posvĕti vekivečnosti vidla, je vsakša nevola i bolečina za njŰ samo mimoidŰče bilŰ. Vse vesélo i lépo je za Boži dár vzéla za stálno hvalodávanje.

Z tēmi je slŰžila tŰdi svojoj deci. Či so betēžni bili, ali jih je kaj bolelo, ali njim je kaj nê po vŰli bilo, jih je z tēmi trŰštala : „deca, tŰ je samo mimoidŰče. I ár je tŰ mati právla, je tŰ vsigdár dobro bilŰ. Etak so se návčili nê privézani bidti za ta zemelska.

Ali eta mati se je nê samo za svojo doco skrbĕla, nego za vsakšega, ki jo je potrebŰvo. Nájvĕkše veseljé njé je bilo, či sáma sebé zatájivši i áldŰvavši je lahko drŰgim slŰžila. TŰ je Funcke vsigdár pred očmi bilŰ, ár ká deca na njihovoj materi vidijo, tŰ notri zrasté vu njihovo bivost, v njihovo žívlēnje. Je tŰ hŰdo, se herba žalostno, je tŰ dobro, tak ostáne za njé vesélo, blájženo. Tákše se žesamo od séberazmi, ka, tŰ BŰg tŰdi blagoslovi za blájženo i je zvézano z verov, pobožnostjŰv i Kristusom.

Otto Funcke sam vadlŰje : „Vu moji studentski létaj sem nikelkokrát vu nevarnost spadno, da se mi vera i pobožnost zgŰbi. Ali mojemi dvojŰvanji sem hitro košaro dao na gŰbec. Samo sam si praviti mogo : Či tvoje dvojŰvanje pravico má, té je tvoja mati nájvĕkši norc bila, štera je samo po dvĕ nogĕ hodila. Ali tomi mišlenji se je vsákša kaplica krvi prŰtipostávila vu žilaj moji!“

„Mati moja, ki je vu svojoj detínskoj veri tak bogata i blájžena bila, me je nikelkokrát znŰva na to právo pripelala, gda je že dávno nê žívéla i sam samo vu spŰmenki vido njĕni

kriminálíš kauzusa i stupruma (vtepenost) bin so konštatĕreli i potvárjali Annike čin i da : „cérkevni osob i nji kotríg vu jákosti, pobožnom žívlēnji niti edne makule nečístoga djánja nesmi bidti“, exemplom, tŰ je tŰ z nevtepenov svetlostjŰv se morejo svĕtiti pred ekležiov; ár či pŰleg drŰgi teški nevŰl vu našoj vési se ešče hotlívost vkorní, da se devojke z etakšim činēnjem z-sébe spozábijo : teda zagvŰšno vkrá obrné odnás milostiven svoj obráz,“ zatogavolo so trdno kaštigo povedali na sirŰto nedŰžno deklino, štere jedini bin je lŰbézen bila. Na zastŰpanje (odpŰstšĕnje prošnje) ekležie je osojena. (TŰ je tŰ v-nedelo po slŰžbi božoj vu na tŰ zgotovlenom gvanti, kak edna grĕšna samica pred cĕlov gmajnov more spoznati, ka je grĕšna i odpŰščenje prositi, i obečati, da več tákše nede činila, tak so ponizili vu tistom vrĕmeni hŰdo činĕče i nê samo ednŰk, kak zdá tŰdi te

nedŰžne, zablodjeni i dostakrát sebične cile slŰžĕči neobhodni sodci.) Zaman se je gorijemao krenjĕ ŽŰter i potrdjávo, ka je Annika nedŰžna i čista, kak sunca posvĕt. Vse je zaman bilŰ. Bobola Janči je jo sam vido v-noči pri temnice oblŰki i on sam je zápro dolí na njidva vráta. Zaman je potrdjávo, ka je Annika že njegova záročnica, z-šterim je več škŰdo, kak hasno njé i na njega je tŰdi vŰpovĕdana sentencia.

Stari rektor je blŰzi bio k-odnorēnji. Njegovo glavŰ nateliko osramotiti, z-šterov se je on za familie dobro bodŰčnost teliko trŰdilo. On več nema čĕri, štero je meo, je mrla, zgŰbila se je.

Nateliko je polehšani sŰd : gledĕči na rektora, ekležie voditela, ekležia z-milosti privŰli, ka se naj vu lasnom gvanti zastŰpi, šteri trnok zamázani more bidti, tak da de k-plačnomi gvanti spodoben; nadale nê na tistom mestí stojĕča,

lúblení obráz. Nikelkokrát sam si pravo : „Rájši bom na mojo lúbléno mater poslúšo i si žnjóv zgučávo, kak pa z onimi norci, ki nika ne verjejo i nikaj ne vúpajo.

I na dale pripovedáva Funcke, kak njemi je mati dála krumpiše za lúpati, ali klopkô motati, ár je manjôst nê trpêla. Dônok kakšté je bila zaposiena, vedno je čas mêla z decov svojov moliti. Nikaj je nê bilô tak veľkoga, ali máloga, štero bi v molitvaj nê prêd Bôga prinesla. Vsakši je dôbo od njê svoj tao. Ti črni lúdjé vu Afriki za krščansko missijo rávno tak, kak pa ti domáči vu nevôli bodôči i síromáki. Ali dônok : „posvéti se imé Tvoje, pridí k nam, králestvo tvoje i bojdi vola Tvoja,“ je bio Ja in Amen vu njénom mišlenji, guči i deli i vu celo njénoj bivosti.

Blájžena i blagoslovena je ona mati, ki etak moliti zná, ali ešče bole ona deca, ki etakšo mater májo ! (S)

## Nazáj vu prekmurski kráj !

V-francuškoj zemli prebivam,  
Njé sád, dobrôto vživam,  
Al' srdcé mi túga teží  
I dômaželnost boli :  
Želé mi pridti nazáj,  
Nazáj vu prekmurski kráj !

I tú je zelèn' dôl i brêg,  
Rôže cvetéjo poprêk,  
Včelé, metúlcí léčejo,

Míle ftice spévajo :  
Pridti želém dôn'k nazáj,  
Nazáj vu prekmurski kráj !

Kak glédam té tühinski kráj,  
Hodím po njivaj, vreháj,  
— Ah, vse tó me neveselí,  
Bár, kakšté njih sád diši :  
Li pridti želém nazáj,  
V-drági moj prekmurski kráj !

Pa vse, vse, kare tú vídim,  
Me stávlajo, tak čútim,  
Kričijo : ostani ! — Oh jaj —  
Od nás odídti zakaj  
Ščéš tí vu prekmurski kraj ?  
Tú niháti nás že zdaj ? !

Definstva spomin me vlečé,  
Dúša, têlo i srdcé,  
Oča, mati, rod, brêg i dôl,  
Potok, lôg, trávník i pôl',  
Zemlé moje vsák' stopáj  
Me zové v-prekmurski kráj !

Do pávidênja, z francuskoga Flisár Iréna.

Wesley Janoš je pravo, ka či bi meo 100 lúdi, šteri nikaj drúgo nelúbijo, samo Bogá i od nikoj se nebojijo, samo od greha, té bi na zemli gorpostavo Bože králevstvo i vráta peklénska bi se vu ednom leti genola.

kak so tó šegô meli, nego z-svojega sedelišča i nê v nedelo, nego v tjédni.

Lénárd goréči od sramote i zadomestšá vznja je nadigávo Vincia, naj naglási próti stáromi Bobolai njegov bin, ali tanáč se je smehao žnjega i za potvárjanja volo so ga trdno pogrjaji, ka naj ne núca pámeti na pošteni lúdi ogrižavanje.

Ali kak veliko je postanolo tanáča stréženje, léknenje, da je od víšešnje oblásti glás prišao k-vési, tó je tó od tábora ga je Vágó Andráš hadnagy prinesao od generališa zapovedjôv : pôleg štere „Bobola Gergor senátora, šteri že dúgi čas z-nepriáteli drži, urgazda je, z-komuništi drži, dosta pénez i máhre je porobo, vés z-nepriáteli navkúp robi, opústšáva, odávec je, ná ga včasi zgrábijo, pod verigo denejo i tak zlančanoga v-vôzo vržejo, vrédnost njegova se pod zálogo vzeme, familia se z vési vóodžené, on sam pa do sôda pod strážov more ostáti.“

Hüdôbe sád se je dozoro.

... Bobola Gergor je v-temnico prišao. Lárfa je doj spádnola z-obráza toga velikoga farizeuša. Kak na občine i národa protivníka, na razbojnika, urgazdo i kommuništva priátela je na njega trdna kaštiga čakala. Do etiga mao vu stráhi bodôči stančarje so zdâ glasno širili njegove znáne bine.

Rektora siná Lénárda srdcá pehár je z-strihoma napunjeni z britkostjôv. Njegova lúbézen, lêpe senje, trôšt, so na cote razčêsane vu práhi ležale pred njim. Njegovo kmično sômnenje se je zgôdilo. Birika devojka túdi nemirno nôč má, sên njê nikak nepríde na oči, celo nôč nemegejo njéne oči i povôden skúz vláži méhke žamatne vankiše.

Céli dên se ne vúpa vópokázati od sramote, ár bi njê gder ti vu srdci razdrastšeni v-oči naišli lúčiti : „odávca či.“ Jedina je domá na-

## Šest faling pri vzgájanji decé.

(Na glávnom správišči puconskoga fárnoga ženskoga društva goriprečtela gpa Titánova.)

Dosta lŰdstva se tŰži dnesdén, ka so vezdájnja deca dosta hŰša, kak pa so deca stároga vrémena bilá. I tŰ je tŰdi istina. Zakaj je tŰ tak i gde je falinga? Mi pa navádno tam iščemo to krivico, gde je nega. Za volo toga vsigdár drŰge lŰdi potvárajamo i sŰdimo, one, ki so mogŰče nájmenje vzrok decé pokvarjenosti. Či je edno déte pokvarjeno i je na sramoto samomi sebi, té zrok vsigdár vu zgájanji lahko iščemo. Od dobroga vzgájanja je odvisna sreča i blájženstvo naše decé. Dobro vzgojena deca so močen steber orsága i cêloga človečanstva, oni so na poštenjé bližnjega, verni krščanje i so BŰgi na diko. Šteri roditelje ne bi šteli i se nebi na tŰ paščili, naj njihova deca tŰdi dobra deca bodejo njim na radost? Što ne bi rad tŰ vido, naj njegova deca poštena, zadovolna i blájžena bode? TŰ želé vsakši. I dŰnok dostakrát se rávno vse naŰpak zgodi. Toga zrok je pa tŰ, ka je nevzgájamo tak, kak bi tŰ trbelo i nájvečkrát mi sami dámo njim hŰdo példo, mogŰče tam i té, gda mi na tŰ niti ne mislimo.

Prva velika falinga je pri vzgájanji decé, ka roditelje, držina, hlápci i slŰžbenice z tém dájo deci hŰdo példo, ka ne lŰbijo eden drŰ-

goga. Nemér, svája, krêganje, psŰvanje, nevernost, mržnja prŰti vadlŰvánji, pijanost, hotlivost, gizdost, skŰpost, bitje, ogrizávanje drŰgi lŰdi, zaprávlanje vu familiji je kak z peštišom napunjeni lŰft, šteroga vsakšidén zdihávati morejo.

DrŰga velika falinga je nedostojni, nepoštenti, grdí guč pred decov. Nê samo te nepoštenti guč, nego nelŰbezniivi, zadomeščlivi, gizdávi, skŰpi i násladni je za deco kak čemér.

Trétja falinga je, ka se roditelji i držina ne obnáša glihno prŰti deci. Na példo denem, či ednŰk eden ali te drŰgi je z kre decé prŰti trétjemi, ali či ednoga bole lŰbijo, kak toga drŰgoga, ednoga cártajo, drŰgoga pa odŰrjávajo. Tak tŰdi, či so roditelje hŰdoga mišlénja i guča prŰti šŰli, vučitelom, gmáni i dŰhovniki.

Štrta falinga je to nepobožno i nepošténo vzgájanje decé vu prvi létaj i nájvre toga prvoga deteta, ár se tí drŰgi navádno tŰdi po toj prvaj méri i návadi vzgájajo. Kém prvle se začne deco na dobro včiti, tém bŰgše je. Nê je dobro s tém odlášati, ka so ešče máli i nerazmijo ka se šika, ešče do se čas meli včiti gda do vékši. Ki si tak premišláva, on z svojega deteta nigdár poštenoga človeka nevzgoji.

Péta velika falinga je, či se deteti vse po njegovoj vŰli i mišlénji dopŰsti. Nê je dobro deteti vsakše želénje spuniti i vse po njegovoj vŰli činiti. (Čti Sámuela I. knige, 2. i 4. tál.)

Ta šesta velika falinga pa je, to vsakdenšnje, brezi konca krêganje z decov, prtiti se

punjena z-žalostjov i sramotov. Brat, Janči — je mino, gda so očo odegnali, BŰg zná, gde hodi i jeli pride gda nazá, ali pa nê? Nikoga nema, ki bi jo potrŰštáo ino njê párpríjao.

Vu dvojnosti, vcaganji se na žalosten stopáj podá. Večér v-žalosti gvant oblečena, obráz z čarnov mrelov pokríta, tá povrže précimbno Bobolovo hižo, trepetajŰč hiti prêk po temni vilicaj k-stároga rektora hiži. Gde tak, da bi jo štoj preganjao, je zalecana, sapa njej spoj sfalíla, pred dverami pred Lénárdom vkŰp spádnola moléča se: jas sem nedŰžna, obránte me!

Te stári rektor morgotno múvi: Mam že pri hiži zadosta križa i ešče si naj več správim?... Ali Lénárd se je doj prigno k-deklini, gori je jo zdigno, liki eden zlŰmleni liliom, govoréči: Nika se nê boj, tí moj splahšeni golŰb, jas verjem rê-či tvojoj, tvoj žítek je moj i jas te obránim!

Medsebna globoka žalost se je v-tihočo

vtonila, cêla hiža je prispodobna bila k-plačnoj hiži. Annika se je v-kámro skrila, vŰtro de se mogla pred ekléžiov pokŰsiti. Oh kak túžen dén bode tŰ za rektorovo familio! . . .

\* \* \*

. . . Či duže, nŰč vse bole razprestré svoj čaren šator. Tak da bi vu váraši kralŰvajŰča težka vola ešče i zrák napunila, tak je nevugodna i neznošena nočna gŰsta kmica.

Proti BŰltincem pelajŰčoj cesti se edna kŰla pelajo vŰ z-váraša. PŰtnici mučéž, nika si ne-zgovárjajo, sedíjo na njih, tak da bi kákšega roba pelali. I uprav je tak! Na kŰlaj sedí Annika, z-ŽŰtéróm i eden priátel. Bežijo pred sramotov. ŽŰtér obinjeno v-náročaj drží Anniko, tak da bi jo varvao od nočne prikazni. Naj samo ednŰk k-njegovim starišom prídejo, slobodno pride za njimi či cêli tábor, svojo záročnico, lŰbezniivo mátko nepŰsti. (Dale.)

njim, svoje čemère nad decov vöspuniti, njé biti, gda so në oni ali drúgi krivi, deco v pijanosti mlátiti ali njihovo mater, i za volo decé vedno preklinjávati i psüvati.

Ár so deca od Bogá na nás zavüpani talentum, záto vsakši človek, ali je tó roditel ali vučitel, naj tak šafarúje žnjimi, ka gda de Bôg na odgovornost zvao njé, naj z dobrov düšnov vestjöv lahko dájo račun. Naj deca ne tóžijo njé, ka so oni zrok njihovej nesreči.

Ednôk so ednoga razbojnika i lüdomorca na smrt osôdili i gda so ga pod gaoge pripelali, da bi bio obêšeni, je z slédnjimi rečami svojo mater preklinjávo i prekúno, ki je že dávno vu gróbi počivala. I je pravo, ka tomi, ka de zdaj obêšeni, je vse njegova mati kriva. Spômeno se je te prve tovajije, gda je pri sosedu edno šivátjo iglo vkradno i da jo je domá materi tá dao, mesto toga, ká bi ga za volo tovajije zbila, ga je pohválila. Či bi té, za volo prve tovajije në pohváleni nego bit bio, bi mogôče nej tak daleč prišo, ká bi ga vesili. — Kak de tá mati odgovárjala pred Bôgom za siná svojega, štero to lastivno dète osôdí?

Tak de i vsakši roditel ednôk račun mogo dati Bôgi za svojo deco, štero je On na njé zavüpo. Záto je dužnost vsakšega roditela svojo deco tak vzgájati, naj oni sebi na blájženstvo, roditelom na radost, bližnjim na poštenjé, Bôgi pa na diko živéjo. Luther Márton je tak pravo, ka deco tak more vzgájati, ka vu ednoj rôki more krüh meti i v drúgoj pa šibo. Tó se telko razmi, ka je prevelika lübézen i prevelika strogost enáko škodliva.

Záto či de se deca po etoj meri vzgájala, të nede človeka, ki bi se tóžo, ka je denéšnja deca hūda i zbožna i té nede decé, ki bi se tožili, ka je njihovej nesreči roditel zrok.

*Silvanus.*

## Mati.

Málo dètece, nevolnoga obráza je ležalo v zibeli. Tenke prste je melo, kak spice. Doktor je z mlüvanjem glédo na ono zajôkano mládo i lépo žensko, štera je tó málo nevolu na svét prinerala i je pravo:

— Lehko probamo, ali ne mislim, ka bi v življenji ostu. Pa bode dosta trūda i pénez koštalo. Naj probamo?

I probali so njemi obarvati življenje. Pár mesecov je nôč-dén jeclalo. Oča je brez vole

būo. Šajnálivo je mater tüdi, ki se zopston mučl.

— Zakaj njemi ne dá mréti? — mrmro je, gda je mati në čüla. — Njemi bi tüdi bole bilo, ár tak ne ostáne.

Ali té máli, obri koga je tak vörno verostüvala materska skrbnost i lübézen, se je pomali vküper pobro i debeloga obráza dète je postano. Sam doktor se je čüdüvo nad njim. Ali skoron prék vsakoga detečega betega je moglo príditi. Rdeča cedela je vedno na dveraj bila. Mati je malo gda sméla vö med lüdi. Pomali je pozábila na drúžbo i drúžba na njö. Matere so se je ogíbale, ár në znati, či je sin pá në v zgrablivom betégi.

Ednôk je té máli šarlah dôbo, potem so se njemi pa zvužgale plüča. Dúgo je slab būo po tom betegi i mogli so ž njim v sanatorium. Mati je šla z njim, në ga je na drúgoga zavüpala. V tom časi je od moža në nájpše gláse čüla. Z nikšov gospodičinov se je spozno préj. Jókala se je tá mati, ali pri sinej je ostála, dokeč je në ozdravo:

Pôleg vnôgoga betega je tó dète pri včenjéj tüdi zaostalo. Tüdi so ga scártlali. Vedno je preminjávo šóle. Oča njemi je večkrát obečo, ka ga za vajenca dá. Mater je bolelo srcé, ka se njéni sin težko vči. Sela si je k njemi i popodnévi i večer se je ž njim vküper včila. Tak njemi je správila volö k včenjéj.

Oda je sin maturo napravo, že je tá mati ščista béle vlasé méla. Šö je na univerzo. Za dvé leti je mrö oča. Rodbina je právla toj materi:

— Dáj siná v nikšo pisárno, tak ne bo-deš ládala, ka bi se dale včio.

Ali mati je stínsnola vüsta. Nikaj je në právla na tó, nego je vözvéla z árende edno málo bôto i či je në Bôg vej kak dosta prineralo šeft, telko itak, ka se je sin lahko dale včio. Rodbina se je smehála ž njé, ka prej posojšili velkoga gospoda ščé meti z siná, ona pa na nikoj pride. Ali štera mati nebi rada svojega siná za velkoga gospöda vídla? I što more zameriti senjam materskoga srcá? Rada bi bila, či bi se njéni sin ednôk bogáto oženo i nebi trpo srmaštvo, kak ona.

Ali ednôk samo pred njoj stáne tista prilüčna sirotna deklina, štera njéj je v bôti pomagala i nikši daléšnji rod njim je bila i je povédala, ka ona i té diák (ár je ešče në položö zádñjen exámen) mõž i žena moreta postánoti.

Mati — bár jo je bolelo srcé — je në kričala, psüvala, nego svoj blagoslov je dála na

njidva i zdâ je ešče več delala, ár dvê držini je mogla hrániti. Vsaki den ob štiraj za rána je že na petáj bila.

Té sin se je pa nê ščeo dale včiti. Ali mati je telko prizadévala, da je itak doli djao exámen i doktorat si je spravo.

V edno velko gaso je prišo. Za tó delo je dober talent mōo. Za pár lét je knjigovodja postano i gda je stári ravnatel mrô, so njega zébrali za ravnátela.

Dobro pláčo je dôbo. Tá njegova žena, ki je v srmaštvi skrbna i šparavna bila, je zdâ gizdáva postánola i velko je dála na oblêko i kühinjo. Málo hčer je v Švájc dála v šôlo. Ali tó nevolno, stáro svekrvo je nê rada vidla pri hiži. Pomali je tá spoj vōostála i nê je več šla k sinôvovoj hiži. Sin je túdi preveč zaposlen būo. Šeft ga je tak doli zvêzo, da je vsako leto samo 1—2 dní būo pri materi.

Péneze njê je záto rédno pošilo, ali že pár let jo je niti tisti eden den nê obisko. Po tühinski držávaj se je vozo, ali je za šeftom mogo idti. V kalendarí si je gorispiso: — Mater poglédnoti — ali rávno na tákši den ga je zadržalo kaj.

Ednôk samo telefonêrajo z sanatorijuma, naj hitro príde, či z máterjov ščé gučati, ár za edno vōro de že kesno. Za pét minôt je tam būo z autom.

Rêč njemi je nê prišla vūsta. Na kolena se je pūsto pri toj béloj posteli, na šteroj je mati ležála i ga namílo glédala. Jôko se je, kak málo dête. Preveč njemi je tesno bilô pri srcê. Nê je najšo reči, z šterimi bi zahválo materi, ka ga je za človeka včinila z svojov mantriniškov mater-skov lúbéznostjov. Nê je najšo reči, z šterimi bi odpūstšenje proso, ka se je spozábo ž njê.

Ali té plakajôči sin čúti, ka njemi glavô bôža edna grbava sūha, lehka rôka, rôka materé, štera slobôdjemôč od živlénja ešče má mōč telko šepetati: — Hvála, moj sin lúbléni, ka si mi vedno samo na radost būo.

Posl. JUVENTUS.

„Vô bom gúčao svedostva tvoja pred králi i nebom se sramežlúvao.“ (Žolt. 119, 46.)

Verostújte, stojte vu veri, možjé bojďte i močni bojďte.“ (I. Kor. 16, 13.)

„Drži, ka máš, naj ti nišče ne vzeme kórôno tvojo. (Ozn. 3, 11.)

## Krívda i pokôra.

Roman, pisala: Kovatš Frida.

Poslovenčo: SILVANUS.

VIII.

Peter je prôti dômi stápo. Pred njim je bilô Ehrbacherovo bogástvo i na obrázi njemi je eden obládajôči smêh sedo. Naj znájo ešče telko ti drúgi, dônok so siromáki bili prôti njemi nájbogátêšemi sini. Njegov pogléd se je na bogáte rodovitne njive vrgo i na dobro obdelana zemlišča, štera so tak daleč sêgnola, kak je samo okô vidlo i je vse Ehrbacherova vrédnost bila. Ta velka stanovánjska hiša je nasrêdi cvetêčega sadovnjáka stála. Eden štok veliki zid je bio tó z lépov terasov prôti jūgi. Tam je bila materina hiša, dokeč je ešče živêla i tomi divjemi pojbi se edno méhko občútnenje obúdi pri mišlénji na to cártlavo blêdo mater, ki je vedno z skumnêčim poglédom glédala na njive i trávnike i z svojimi béliami rokámi je tá poprávljala njegove košave vlasé z čela, či je rogátajôč i kričéči k njê pribêžao. Ono slédnjo ūtro, gda je oči na veke dolizaprla, ga je molêč prosila: Peter, boj' dober!

Zdá je te lépi Dobermann pribêžo prôti i je vesélo zlajo na njega, na svojega nájbôgšega prijátela. Vso žalost je na tó pozábo.

„Bex, pazi! Šteri 'de prvi pri mlini?“ i eden drúgoga nagánjavši bežita, te velki pojob i te pes. Peter je skoron v očo zaletó.

„Povê, Peter, ka je tó za déla pri tebi, ti bi že malo čednêši lahko bio.“

Peter je samo z plečom migno nemárno i je v mlin odišo. Pri eti rogátajôči grédla se je občúto nájbôgše, tū se je lahko zdéro i lármo. Večkrát ga je Ehrbacher čúdvajôč glédo, kak prilično i razméto je tam razmo delati, gda za nikakše drúgo dugovánje je nê meo veseljá.

„Franc! Franc!“

Močno i ostro je kričo te pojob vu to rogátanje. Z mlinske hiše se je zdâ vōčúo te síróvi glás detiča.

„Ka je?“

„Niká! Dugočasno je!“

Na dúgo vōvtégnjeno je ležo na priči Franc, eden šúrki, grôbi dečko z nerédno velkov glavôv, na šteroj so ti, kak lisica žuti, vlasjé smečeno visili vu oči. Na ednom gibajôčem stóli je eden na pol vōnspiti glaš vina stalô.

„No ti mládi jázbec, či ti je dugóčasno, zaká si prišo prekesno. Grumskastrêla!“ i smehêč vdári toga pojoba po pleči.

Vöra za vörov je minola i Peter je vedno tam sedo pri svojem dobrom prijáteli i pazlivo poslúhšo njegovo pripovedávanje z vojaški časov, smehao se je nad gróbbimi próstimi rečami, štere je ov gúčo. Dvakrat ga je že zvao oča, brezi ka bi ga bôgo. Končno je tam pústo Franca, ki je vu tom časi že te drúgi glaš vina naprêprineso z kôta i ga vözplo. Okôli polnôči je že vöra bila. Dugo je stao Peter vünê vu svekloj nôči i je poslúhšo vodé šimlênje i gor se zosága; začüo je glás približávající stopájov. Oča ga je čako tak kesno, naj njemi edno predgo drži? On je to velko prijátelstvo z Francem nêrad vido.

Hitro se je potégno Peter vu svojo hišičko i brezi ká bi posvét vužgo, si je dollêgo.

Ta lépa svekla nôč je pa bodôče i premi-nênje naglášala, te trúдне korinice so vküpzaprête kimalo na vláki nôčni vöter i pod cvetéčim drev-jom se je eden človeči pár küšüvao. (Dale.)

### Puconsko ev. fárno žensko društvo.

Puconsko fárno žensko društvo je po vüz-mi na I. nedelo, apr. 28 ga melo svoje létno rédno správišče. Pred správiščem je bila boža slúžba, štera se je ob pol 10-oj vöri začnola.

Správišče so Rátkaí Vera predsednica od-prlí z nasledüjícím govorem:

Pozdrávleno ôsvetno správišče! Mér i Boží blagoslov naj bode z nami! Z temi rečami poz-drávlam našega društva kotrige i vse navzoče na etom svétom mesti, gde smo pred 4-mi letmi z Bogá pomočjov nastavili naše društvo. Verjem i mislim, da vsi smo z radostjov i navdüšenostjov vkü-per prišli v etoj 150 letnoj Božoj hiži, da tao vzmemo vu tanačüvanji ôpravíc našega društva ino se veselimo njegovomi blagoslovenomi tekáji.

Vúpajoč se v Bôgi, ž njegovov pomočjov smo vrêlo i neobtrúдно delale i doségnole obil-en sád v etom težkom časi. Fárne ženske i de-vojke vidoče naše lépo delo i prerazmivše glá-ven naš cio, šteri je: delanje krstšanske lübézni, naprepomáganje verskoga žítka, razšírjavanje Božega králestva — prevedno povekšávajo ra-čun kotrig našega društva.

Pri našem lübézni delanji bojmo práve krstšanske, vse potrplivo znášajoče žene, na šte-ro nas opomínajo ete prilične reči: „Či te štoj lüči z kamnom, nazáj ga lüči z krúhom.“ Tak nájbole pokážemo, ka smo za svojo drágo vero

i svéto mater církev vse zmožne doprinesti z lübéznostjov.

Vu tom sküšávánja punom hipi stojmo trdno, obdržmo našo vero, kak naš nájdragši kinč i jo zmolmo vu düšo z düše naše vtgrnjeni otrokov svoji!

Vúpam se, ka bode tá naša lübézni nástava živelá, rásla, cvela, sád prinášala i istinsko pre-štímanje správlala našoj svétoj materi církví i gmáni.

Od pênezne bivosti i od materiální áldo-vov društva v pretečenom leti blagajnica dá naznanenje. Jas li telko spomeném, ka je naše društvo tao vzelo pri ôsvetki 150 letnice prvoga posvetšenja naše cerkve. Ob toj prilíki sem v iméni društva pozdrávila našega prezvišenega gospoda püšpeka Dr. Popp Filipa. Društvo má 1 ustanovno kotrigo, 433 rédni i dosta podpórni kotrig. Mrla je edna naša vrêla kotriga vu cvetji svojega življenja, Mikola Vilma, ki se je ráj odpovedala od drúgoga sveckoga poželenja, naj samo kotriga društva more bidüti. Bojdi blagosloveni njéni spómenek med nami!

Z hválodávající srdcom zaprêmo eto štrto leto dela. Blagoslovi Bóg naše društvo i vse njéne kotrige i dobrovolne priátele, naj potomtoga z ponovlenov močjov i vrelostjov zná-mo odprávlati naše delo i je nadaljávamo od Bogá pomoči i blagoslova sprevájajoč.

Po rázložni formální določilaj je Furek Iréna tájnica goriprečtela zapisnik prvêšega správišča.

Celec Irena blagajnica je dála naznanenje od blagajniškoga šafarüvanja v pretečenom leti. Navkúpnoга notrijemánja je bilo 10 860 62 Din; Navkúpnoга vödávánja pa 10,435 62 Din. (Za 12 klopi 3405 D, za 4 srebrne boriče 200 D, za Porkolábov križ 1000 D, Lendavskoj fari 2000 D, Gustav Adolfa društvi 400 D, odkúpna venca 50 Din, ovo v gaso vloženo). Pênez má društvo vküp 9.626.40 D. Titán Marija preglê-dováka je naznánjala, da je pêneznik dnévník i račun v popolnom rédi.

Furek Iréna tájnica je prečtela zapisnik od-borove seje. Létna rédna članarina ostáne na-dale 5 Din, što je pa mogoči več dati, se to hvaležno gorivzeme. Odobri se darítev 50 Din za postavítev spomenika Viteškomi krali Aleksandri I. Vjedinitelji. Cerkveni plac se nadale-má parkirati z leptaičnimi sadíkami. Vesničke odbornice morajo vküpspisati nájpotrebneše i



nájsrmaškéše sirote, da se tem ob priliki kakšni milodár podeli.

Luthár dúhovnik so vu iméni fare toplo zahválnost vadlúvali Ženskomí družtvi za njegovo lepo delanje i prosili na njé Boží mér i blagoslov. Titan Marija preglédováka sonávučno i povidno goričtenjé meli, štero na drúgom mestí dámo pred čtenjáre. Po dokončanji ništerni drúgi ménši dugovánj so predsednica lépo zahválnost pravli vsém dotičnim i správišče zaključili. Po molitvi dúhovnika je nazádnje popévani prvi veršuš „Trdí grád“ pesme.

## Rázločni máli glási.

**Radosti glás.** „Düh je, ki oživi, tělo ne valá nikaj; te reči, štere jas vám gučim, so düh i žitek.“ (Ján. 6, 63.)

**Naše šinjorije** dúhovnicke i drúgi čestnicke so máj. 13 ga v M. Soboti meli svojo sprototešnju spóved, po šteroj so Kúhár Franc morávski pom. dúhovnik vóobslúžávali S éto Kristušovo večérjo.

**Zvónrédnó senioratno správišče** je bilo máj. 13 ga v M. Soboti. Zrendelúvano je votívanje za šinjora i za senioratnoga inšpektora i je zvoljena nazavúpnost za odpéranje vótumov. Cěla seja je sploy krátka bila i škoda ka se je né obdržalo túdi kakše predávanje, ali goričtenjé, ešče pri sejaj navádna odprtna i zaključna molítev je túdi vóostála. Po takšoj kurtavoj seji ne li hodoški i slavečki, nego túdi morávski i puconski presbiter si je dostojno etak zdehno: né mi je bilo vrédno ese pridti, ár sem nikaj né dóbo, ka bi za mojo dúšo valón bilo. (Opazoválec.)

**25 létni jubileum** Bethlehemska slovenska evang. gmána je apr. 22-ga, na Vüzemski pondélek, jáko pozdignjeno pozvetila 25 létnico svojega obstoja. Njéna radost je túdi naša radost.

**Eden švicarski vítěz** je darúvao premi-noče leto Gustav Adolfa glávnomt družtvi 5667 Din i letos že páli 3605 Din. Dika Bógi zato!

**Smrtna kosa.** Tekóčega mēseca 14 ga dnéva je nanáglí vu 72 leti starosti, vu Bógi vópreminóla gospá Kološvári Berta, roj. Škerlák, prem. Kološvári Ferenca tešanovskoga učítela vdovica. Pred krátkim časom je tá krepkoga zrása gospá betegúvala i da se je že nika malo gori zmogla i spunjávala svoje posle, nečakano je vópreminóla i po štíri lét vdovinstvi, po ništeri mēseci za svojim bratom Škerlák A. odvėtniki, se je i ona preselila vu ono bógšo domo

vino. Pokojna je oglédna, lúdna, inteligentna gospá, dobra, delavna, skrbna vertínja, luksusa nezágnajóča ženska, na písátelstva póli túdi vréla delavkinja bíla. Po njé pripovėsti, novelle, histórične članke smo v Dúševnom Listi, v-Evang. Kalendariji, večkrát v-Mórskoj Krajini meli priliko čteti. Májuša 15 ga je od vnožine poznancov, rodbine i čestítelov sprevajana i na večni počínek položena. Bóg njoj daj míroven počínek! Ti njéni i naj z-eto ga mesta vzemejo iskreno naše táljemánje vu nji zgúbíčki!

**Boža skrbnost.** Vu náménášoj vesnici puconske fare, vu Krnci pri Škrilec Franca vdovici se je gorínajšla edna kniga, štera je po našem návčtšém písáteli i pesniki, Kardoš Jánoši hodoškom dúhovniki 1838 leta správljena i písana. Prvi tao kníge 18 pesem zdržáva; drúgi tao je pa: „Mála história biblíska, ali Sv. písma mēsta prigodna — naime za deco šolsko vódána.“ Na podrobněše spoznávanje toga drágoga rokopisa se drúgoč ešče nazájvrnémo. Zdá li díčimo Božo skrbnost za obarvanje toga dúhovnoga kinča i istínsko zahválnost vadlújemo Fartelj Jožefi krnskomi starešini, ki je eto knígo preštímáno ino prékdávo puconskomi dúhovniki.

**Nikša prilika brez dobročinenja!** Kerčmar Ernő vnúk nigdašnjega imenitnoga kurátora puconske fare, Kerčmar Jožefa, je velko krstítje dao obdržati v Sebeborci svojoj prvorojdenoj čerici. Na pobúd Šftar Marije z Maribora so nazóči bodóči 60 Din. aldúvali na Gustav Adolfa podporníco. Blagosloví Bóg darítele za njihove dáre!

**Radkersburg.** Pretečeno leto je ji 23 prestopilo v evang. cérkev. Dónok je sresko načelstvo z tē 23 notristopov samo 2 zvršilo. V Austriji se naime dnesdén velike zádave delajo za prestopajoče v evang. cérkev.

**Jedinstvo.** Vu ednom varašéki je bíla blagoslovítev gasilskoga dóma i r. kat. dúhovnik, pa evang. šinjor sta skúpno edenzadrúgim držala blagoslovítne govore. Šinjor je med drúgim pravo: „Držmo vkúper kak krstšanje, líki deca ednoga Bogá vu lúbézni, vu mérí, vu radosti, vu jedinstvi, vu pobožnosti i vu bližnjega lúbéznosti, ali je što evangeličanskoga, ali katóličanskoga vadlúvánja, ali je bogátec, ali je srmák zavúpajmo se na onoga, ki je ta pót, istina i žitek, brezi šteroga nišče nepride k Oči!“

**Turobni glási.** Odselili so se zádjni mē-z Puconske fare vu večnost: Kúlič Žuža, roj.

Vratarič v Puconci, st. 67 let, Fajs Števan v Brezovci, st. 22 l., Banfi Janoš v Pečarovci, st. 62 l., Podlesek Ivan v Predanovci, st. 68 let, Vratarič Judit, roj. Sečko v Predanovci, st. 83 l., Varga Števan v Brezovci, st. 61 leto. — Naj májo sladtek grobski sěn i bláženogoristaněnje.

**Samovolní dárí.** Na Dijački Dom Dr. Kúhar Aleksander primarij Ptuj 100 Din. — Na nespreehlívi věnec Luthárove Flisár Šarolte : Hašaj Maria Vaneča 10 Din, Vukan Mikloš i tůvárišica Amerika 1 dolár. — Topla hvála !

**Služba !** D. Lendavska evang. verska obč. v D. Lendavi išče kantorja. Interesenti, ki so lahko mladi, ali že upokojeni ev. učitelje, naj se obrnejo na evang. župní urad v D. Lendavi. Zaenkrat zadostuje znanje svirati na harmonije, ker orgel še nemamo. Plača po dogovoru. — D. Lendava, 7. V. 1935. Vukan L. inšpektor, Skarič A. župnik.

**Gornja Slaveča.** Letošnja konfirmacija decé je dne 14. aprila, na cvetno nedelo, bila obdržána ósvetno med táljemánjem vnogo lidí. 60 otrok (29 dečkov i 31 dekl c) je vadlůvalo pred cělov gmajnov stálnost do smrti k svojoj veri evangeliomskoj i so živelí obrpvim z Kristušovov svétov večérjov. Deca z svojov znanostjov so svedočanstvo dáí pred cerkvenov občinov, da kak miádr so vrédni na tó, da se gorivzemejo med šereg vréli krstšanov. Ousvetnost je lepó i genlivo dolitekla. Za spomin na konfirmaciju so decí dóbí lípe spominske liste i so se dáí tůd í togri fěratí. Takši šereg miádr krstšanov ešče ngdár nē biló gorivzėti vu sv. mater cěkev krstšansko, odkéc tá naša nůva cěrkev stojí. Na spómenek toga dněva so konfirmanduške 228 50 D. n. darůvali na našo cěrkev. Po božoj službi je fferťor um držán na Luther fond v Jugosláviji, šteroga hipa 36 D. n. bilo dá živano. Naj počiva Boža blagosávlajóča róka n d etim nálim šereg m konfirmandušov. Na dár tój ná naš cěkv í.

**Hymen** D e 28 aprila na bělo nedelo je vu gorn slaveckoj cěkví med sv. olťarom Go odnovil do gornobse cělov lůbězen obřít. D. n. Šefin vesnom z Skakovec, Bertal. J. z f. g. s. e. e. g. g. gostilničarja prenté t. é. c. Sid. K. svedoka sta fungirala pu. o. B. b. Šefan, gostilničar iz Polane i Lůk K. m. n. s. sesetnik iz Skakovec. Te mládr pár 100 D. i svatovje 80 D. so

darůvali na cěrkev. — Želěmo tomí mládomí pári iz srcá vse dobroga !

**Ka novoga ?** Za narodnoga poslanca so bili 5. risalšćeka izvoljeni v našem srezí naš senioratni inspektor g. Benko Jožef, ki so daleč naokrog poznani kak iskreni prilůbленec našega naroda, veren i odločen zagovornik naše vere i naše krajine, človek globokoga socialnoga čůtenja, krepkoga značaja i nevcaglive oceone vóle. V tom težkom i odgovornom pozvánji, štero so dugo ne šćeli sprejeti, — njim želěmo obilo blagoslova ! — V Bukarešti na vseučilišći so zaprli medicinsko fakulteto zavolo dijaški nemirov. D. j. n. i. t. i. egzamenov ne bodo smeli v tom leti devati. — Musolini je te dni guč držao po radiji, pri šteroj priliki je namigno, naj se drůge države ne mešajo v italijansko abesinsko svájó. — Ne daleč od Sarajeva je vesnica Kalinovice, gde je po zemljetresi te dni naednok 3 km dugo i 1/2 km široko jezero grátalo. — Nemški parlament je na 21. maja vkůperpozvání, šteroga edina točka je govor Hitlera od zvúněšnje politike. Te govor vse drůge države z velkóv napetostjov pričakůjejo. — Mró je predsednik Poljske maršal Piłsudski Jožef, ki je po svetovnoj bojni organizirao i nastavo Poljsko. Pokopali so ga v Krakó-i v grádi indašnjih poljski kralov. V teštamálíši je odločo, ka njegove mozgě naj preišćejo znanstveniki za svoje vćenjě, srce pa naj pokopajo poleg maternoga groba. — Štirinajstoga maja je znameniti taljanski iznajditel Marconi pred Mussolinijem i pred drůgimi vojaškimi strokovnjaki pokazó notri svoj novi izum, s šterim vsi motori i automobili na cesti morajo naednok postanoti i je ne mogoče več v delovanje postaviti, dokač se posebni električni žarki ne zaprejo. Gda se te žarki električni iz skritoga mesta zaprejo, vsi motorji sami začnejo naprej delovati. Te poizkus so na ednoj velkoj dugoj cesti sprobali, pa se je dobro obnesao. Iznajdba bode služila zaenkrat za bojnske cile i vse preveč tajno držijo. — Stal n je oblůbo Lavalí, francoskomí mnístri, ka práj več ne bode „giftao“ francuško vojsko s konzunizmom. — Göring nemški minister je té mesec z aeroplanom prileto v Beograd. V našoj držávi ostane mesec dni. — V tom časi je tůdi prišao iz svetovne bojne znani general Mackensen v Budapest.

## Reformácia v Svájcii i na Francuškem.

Naprejdáva: SILVÁNUS.

### 2. ŌKOLAMPAD.

(Nadaljávánje.)

28. septembra so Wirtha, siná Johana i njihovoga prijátela Rŭtimanna, ednoga čestnika z Nussbaumena, na smrt osŏdili. Adriana so materi nazáj šenkali. Gda njim je ta smrtna sŏdba nazvěšćena bila, je te st'ári W rih Adriani, svojemi odpŭšćenomi sinê etak pravo: „Ne za domešćávaj nájno smrt, štero sva nê zasiŭžita.“ I Johan je erkao: „Gde je Boža rěć, tam je tŭd križ pŏleg.“ Gda so na vmor šće prišli, so vsi trijê „Oča naš“ molili i so slobŏd vzéli od eden-drŭgoga. Johann je erkao svojemi oči: „Drági oča, či Bŏg tak šće, ešće dnes vsi k onomi prido, ki je vsê nás oča.“

„Amen.“ erćé te starec, „i te vsamogŏči Bŏg te naj blagoslovi, sin moj, brat vu Kristusi.“ Većina od ti navzŏči bodŏči se je jŏkala. Tê so vsi trijê „vu iméni Božem“ dolipokleknoli i so njim glavê odsekali. Wirtha žena je mogla tomi hohári, ki je njenoga možá i siná osmrto, dva nájset zláti pênež pláćati.

### 5. Verebojne i Zwinglija smrt.

Za volo etakše vadiŭvájnske mržnje so tega reformátora zádnya léta preveć žalostna bilá. Ta mržnja se je povnozávala i na slédnje je v gorêčem plámni vŏvdárila. Zwingli, kak velki politikar vu iméni Zŭricha je na tom delo, naj eden závezek stvori z hessenskim grofom Filipom, z Francuškov i Venecijov. Z drŭge stráni so se pa te kath. držéle (kantoni) z Austrijov zvézale. 1529 ga leta je te ogen vŏvdaro, gda so ti reformirani i katholićáni vsakši z 30 000 – 30 000 lŭdmi moćnimi šeregi, dobro pripravleni stanoli prŏti edendrŭgomi vu boj. Zdá so se pogájati záčali, ali Zwingli jih je opominao, ár se je vu méri nê vŭpo i si je tak premišlávao ka Božo rěć samo z mečom lahko pomore do obliádnosti. Ali mér je dŏnok bio zvézani. Zwingli je na tŏ etak pravo: „Ete mér vam tŏ prinesé, ka za krátek čas rokê obri gláve lahko vkŭper sklŭćimo.“

Tê mér je nej dugo trpo. Či rávno ka je vu vsakšem táli vereslobošćina bila zagvŭšana, i vu skŭpno vládajŏči „obćinski gospodarstváj“ je vsakša gmána slobodno skonćávala, z šterim vadiŭvájnjem de držála, ali se pridrŭži, so si od

obŏjega verevadiŭ á ja daleć dŏca r st pierjá dovolili. Ná è š k r v c s o t i Z ŭ c h á n z é napravili, ka so vŏ ovedali d ŏ á z St Gal lena; ka barát nem e bide svetsk gos odár i so pod njegovo obást or s á t i ŏ c o t a j n o v u z é z i z Glarusom sebi pod r g i i r e f o r m a l i. Rávno tak se je zgŏbno z st gallenskim R h t a l o m. Tak je Z ŭ r c h vedno bore r s l j á v a o do bojne. Bern je od á s a o i je skŏzbrineso, ka na mesto napovédanja bojne so dolizapri n t r v o ž e n j e silja, soli i vina tim kath. držé am Uri, Schwyzi, Unterwaldeni Zug i Luzern. Na tŏ so ti katholićán nad n j e v d e r i i p r i Z ŭ r i c h s k e držéle meji pri Kappeli, prv é liki bi se pa na tŏ ti reformirani pripraviti mogli. Med Z ŭ c h á n m i je raztrganost ládala. Zwingli je od politične délavnosti zavolo nevošćenosti i mržnje nazáj stŏpo i je samo vu t h o m ravnajŏči hodo p o s v o j i p o t á j. Al zdá gda je do bitja prišlo, je napravo svojo dŭžnost i kak predgar je šŏ u t o bojno. Nka dobroga je nê ob ŭ t o. „Nase dugovánje je dobro“, je pravo Zwingli, „ali si bo je brá jeno.“ Gda si je na konia seo, se je konj na zá l n j e nogé nategŭvao i l ŭ n j e s i z g u d á v a l i. Ete več ne pride nazáj.“

Žena i deca so ga nej štel i z dŏma pŭst ti. „Jeli bomo se ešće vidi?“ p t a g a žena. „Kak Bŏg šće. Bojdi njegova vola,“ odgovori Zwingli. Z pojediniimi se je paščo na pomŏč tim ž e n a p r e b o d ŏ č i m Z ŭ r c h á n o m. T h o se je jezdo te reformator vu boj; eden konjenik z W n t e r t h u r a, ki se je za njim jezdo, ga je čŭo t h o moliti i zdŭhávati se.

Gda so Zŭrichćáni do Kappela prišli se je edna štirikrát vékša vojska sŭnola nad n j e E d n o strahŏtno mesárenje se je začnolo. Zwingli se je nej bojŭvao, nego je te vojáke batrivo i te ora njene i mĕrajŏće trŏštao. Gda je ednok na s o j e rožjé tánaslŏnjeni stao je eden nevošćenik n j e g o v z Z ŭ r i c h a k n j e m i stŏpo i n j e m i p r á v i: „No, kak stojimo Ulrich májster, kak se vam vidi t o delo? Vi ste nam kašo skŏjali i repo osŏtili, zdá jo pa morete tŭdi z nami pojediti.“ „Tŏ šćém rávno“, erćé Zwingli, „i vsakši pošteni človek, ki je eti v Božem iméni, koga smo mi vsi živi ali mrtvi.“ — Te vojáke pa batrivi: „Tak, pošteni lŭd é, trŏštajte se i nebojte se. Či rá no, ka trpeti moremo, dŏnok je naše dugovánje pravično. Poráčajte se Bŏgi, ki nás k tim našim pomoćti zná.“

Dosta Zŭrichćánov je soadnolo na bojišći pri Kappeli i meď njimi tŭdi Zwingli. Od ednoga

**Ne samo za nedelju i blagdane već i za druge dane služe Vam „Tivar“ odijela, jer su jeftina i pošteno izradjena.**

**ODIJELA ZA RADNE DANE:**

<b>NAŠE CIJENE:</b>	Odijela za radne dane	Din	<b>120-160.-</b>
	vunena odijela . . . . .	„	<b>170-390.-</b>
	dječačka odijela . . . . .	„	<b>110-290.-</b>
	hlače . . . . .	„	<b>75-160.-</b>
	dječja odijela . . . . .	„	<b>60-130.-</b>
	kape . . . . .	„	<b>10-18.-</b>
	nepremočivi hubertusi		<b>32o, 26o, 16o.-</b>

# TIVAR ODIJELA

kamena lüčeni je spadno. Večkrat je štéo goristanoti, dokeč je od edne spice smrtno rano dóbo. Pod ednov grüškov ležéšega, z sklüčenimi rokámi so ga najšli vu noči neprijáteiski vojáki, ki so rôpali. Pitali so ga, či bi ednoga popa želo i či bi Marijo na pomoč zvalo. Zwingli je z glavov tróso, ka nej. Na tó ga je eden soldák, ki njemi je z skalov vu obráz posvétéo, spozno i ga je na smrt smekno. Tó se je 11. oktobra 1531. godilo. Na drügi dén je od te vládajóče vojske na štiri tále bio razsékaní, té zežgáni i pepél tēla njegovoga vu vóter raztorjeni.

Dosta nemešnjákov i fararov je spadnolo na bojišči. Nájvékša nesreča je Zwinglija dovico doségnola. Na eden dén je zgúbila svojega možá, ednoga siná z prvim možom, ednoga zeta, njenoga brata i sváka. Ali po onoj veri, k šteroj jo je Zwingli pripelo, se je k Bógi držála i je móč zadobila vse mirovno tánositi, dokeč je po sedmi létaj za Zwinglijom odišla vu vekivečnost. Ali njegov nájbógsi prijátel Okolampad, ki njemi je kak dēsna róka bio, je nej mogo preživeti njegovo smrt.

Móč ga je hitro ostávila, ali potróštani se je približávao smrti. Gda so ga na slédnjo nóč pitali či posvét želé, je z sméhom na svoje prsi pokázao i je pravo: „Eti je zadosta sveklošče.“ Tak je mró 1. decembra 1531. mirovno i tihó, kak je žlvo.

Te drügi mér od 1531. leta je za švájcarske Reformirane dosta bole neprijéten bio kak te prvi. V dosta mēstaj so nazájvpelali kath. mešo. Vu cēlom so kath. i protestantske krajine tak ostanole do dnesdēn, kak so po Kappelskoj bojni bilé.

Zwingli je vu istini eden veliki človek bio i Zürich, šteromi je svoje ideje razšürjávao, je po njem ednoga humanističnoga i čistoga mišlénja dúhá zadóbo. Odličén je bio Zwingli vu čistóči dúhá, z šterim je vsakšemi dugovánji i človečemi srcē do nájskrivnéši globočin vido; odličén vu svojoj vernosti vsakšega spoznanja, štero vernost je ešče té tūdi nej zgúbo, či njemi je žitek bio na špili. (Dale.)